Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg Nr. 8. *Den 15. Januar 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Ogden den 1ste August 1873.

(Fortsat).

Hvormange af Eder, som have levet i Territoriet for de sidste tyve Aar eller mere, have overholdt Tiendeloven? Hvormange have erlagt en Tiendedel af deres Ejendomme ved deres Ankomst hertil? Hvormange vilde komme herop med Ejendomme til en Værdi af femten eller tyve Tusind Dollars og deraf betale en Tiendedel som Overskud? „Men," sige Nogle, „er dette Tiendeloven? Hvis det er, da kan ikke jeg forstaa den." Dersom jeg forstaar Tiendeloven ret, da forlanger den af en Mand, som ved sin Ankomst til Zion har femten eller tyve Tusind Dollars, at han skal gaa til Herrens Husholder, Biskoppen, og sige: „Jeg har saamange Penge og saa stor Familie, Biskop, hvormeget af dette er nu overflødigt Gods?" „Aa," siger En, „dette skulde overlades til os selv at bestemme." Til vor egen Bedømmelse? Hvem i al Verden, blandt de Sidste-Dages Hellige, vilde have noget overflødigt Gods, dersom det stod til ham selv at bestemme det? Hvormange her i Ogden, den Dag i Dag, have erlagt en Tiendedel af deres Gods? Gaa gjennem hele Byen og spørg dens Indvaanere, om de have overflødigt Gods. Svaret vil blive: „Nej, jeg har ikke engang Midler nok til at drive mine Forretninger efter Ønske. Jeg har et Fabrik her og kunde ønske, at jeg havde nogle Tusind Dollars mer, end jeg har, til at drive det med. Jeg behøver tyve Tusind Dollars til og besidder intet overflødigt Gods." Saaledes er det — der bliver intet Overskud. I kunne gaa gjennem alle Stæder og Landsbyer og ikke finde en Mand, som besad overflødigt Gods. Af dette vil jeg dømme, at de Mænd, som skulle bestemme, hvad som er, og hvad som ikke er overflødigt Gods, ere Mænd, som ere beskikkede af Herren med denne Magt, nemlig Bi-

skopperne, som formedelst den Hellig-Aands Kraft og Storheden af deres Kaldelse have Kundskab om disse Ting. Denne Kirkes Præsident vil være fuldkommen kompetent til at afgjøre, om en Mand har overflødigt Gods eller ikke, og lad ham bestemme det, og Manden dermed være tilfreds. Dette er Tiendeloven, som er underordnet til baade Helligelsens og Enoks Lov.

Nu med Hensyn til den anden Del af Tiendeloven. En Mand kommer hertil med halvtredsindstyve Tusind Dollars, af disse blive de fyrgetyve Tusind af de rette Autoriteter bestemte som overflødigt Gods. Han begynder at virke med de overblevne Titusinde, anskaffer sig en Landejendom og Hjem, gaar ind i andre Forretninger og forskaffer sig ikke alene det fuldkomne Underhold, men finder ved Aarets Ende, at han har tjent et Tusind Dollars. Ogsaa af disse skal han betale Tiende, hvilket er hundrede Dollars. Dette er Meningen af Ordet „Tiende". Men Overskuddet, de fyrretyve Tusind Dollars, skulle helliges ligesom befalet i den første Paragraf i Aabenbaringen om Tiende.

Hvormange af de Sidste-Dages Hellige have overholdt endog den mindste Befaling, som Herren har givet angaaende deres Ejendomme. Maaske nogle Faa, ja, udentvivl Mange have vistnok gjort deres Bedste. Men Andre have været mer ligegyldige; de have ikke været opsætsige mod deres Gud, men de have været lidt for ligegyldige med Hensyn til at erlægge en Tiendedel af deres Indkomme. Er dette ret? Kunne vi ved at følge en saadan Fremgangsmaade vente nogen Fremgang? Burde vi ikke skamme os selv over, at vi ikke kunde overholde en af de mindre Love? Dette synes at være den sidste Lov angaaende Ejendomme, som Herren har givet for at frelse sit Folk. Vi burde spørge os selv: „Overholder jeg denne Lov? Forbereder jeg mig til den Dag, da Herren skal lade den højere Lov sætte i Kraft?

Jeg vil sige Eder, at den Dag er ikke fjern, da denne højere Lov vil blive sat i Kraft ikke alene i Ord, men i Gjerning. Gud har indtil nærværende Tid været overbærende. Det vil sige: der er en Aabenbaring, given i 1834, i hvilken Herren siger: „Lad de Befalinger, som jeg har givet angaaende Zion og hendes Love, blive satte i Kraft og opfyldte efter hendes Forløsning." Dette er at sige saameget: „I ere ikke forberedte paa at holde dem. Hvis jeg ikke til en vis Grad bærer over med Eder, ville de bringe Eder under stor Fordømmelse." Aabenbaringen forbyder os ikke at antage denne Orden, men vi ere heller ikke ved Bøder forbundne til at gjøre saa. Dog jeg tror, at der før Zions Forløsning vil være en frivillig Følelse blandt hendes Beboere til at udøve denne celestiale Lov. Jeg har fundet min Tro stadfæstet ved Profetierne, som ere givne i Pagtens Bog.

Herren har sagt, at Zion, før hun er forløst skal blive saa herlig som Solen, saa klar som Maanen, og hendes Bannere skulle være en Skræk for alle Nationer, og at det er nødvendig, at Zion opbygges ifølge det celestiale Riges Lov; thi imodsat Fald kan jeg ikke annamme hende, siger den Almægtige. Han kan ikke annamme hende, medmindre hun er opbygget efter Fylden af Loven om Helligelse. Alle de Zion'er, som nogensinde ere blevne gjenløste paa alle de Kloder, som Herren har skabt, ere blevne gjenløste ved dette Princip. Og Herren har sagt i Aabenbaringen, given til den gamle Enok: „Jeg har taget Zion til min egen Barm ud fra alle de Kloder, jeg har dannet." Nu, dersom han har gjort dette — dersom han har udvalgt

Zion'er, da har han udvalgt dem fra de forskjellige Verdener ved den celestiale Lov. De ere helligede ved den samme Lov, og de dvæle ved hans Barm, det er: under hans Raad og Beskyttelse, i Nærværelsen af hans Herlighed og ophøjede, — alle forløste ved den samme Lov, og af den Aarsag meddelagtige i den samme Herlighed, i den samme Ophøjelse og i den samme Fylde i de evige Verdener. Derfor, hvis det sidste Dages Zion skal blive regnet værdig til at samles med det gamle Zion, som var optaget før Syndfloden, hvis de skulle være værdige, naar Enoks Zion kommer, til at møde hendes Indvaanere og gjensidig falde hverandre om Halsen, og hvis de skulle være værdige til at nyde den samme Herlighed og Ophøjelse som det gamle Zion, da maa de ogsaa overholde den samme Lov. „Jeg kan ikke annamme Zion," siger Herren, „medmindre hun er opbygget ved denne Lov."

Der vil blive en stor Forberedelse før Zions Forløsning. Antag at vi alle skulde vende tilbage, lad os sige i dette Efteraar eller næste Aar — til Jackson County. Lad os antage, at en stor Del af os skulde blive tilbagesendte til vort Arveland i Missouri og i Egnene deromkring, og det skulde blive sagt til os: „Gaa I mine Sønner og opbyg Zion ifølge den celestiale Lov og formedelst Helligelsen af min Kirkes Ejendomme, som jeg har befalet," vilde I saa være forberedte til at udføre dette Værk? Besidde I nogen Erfaring i det? Have I tilegnet Eder Lærdomme ved Erfaring? Nej. Aar efter Aar ere hensvundne, siden denne Lov var givet, og de dengang Middelaldrende gaa nu paa Gravens Rand. Ungdommen ere opvoxne, og denne Lov er endnu ikke bleven praktiseret i vor Midte. Vi besidde kun den blotte Bogstav af Loven. Theorien har været til, men hvem har praktiseret den? Vil Herren annamme os i vor uvidende Tilstand? Medens vi have levet enhver Mand for sig selv, og Enhver søgende at tilegne sig Alt, som laa indenfor hans Omraade og næsten forsømt den underordnede Tiendelov, kunde det saa forventes, at Herren vilde sige til et Folk, som var saaledes stillet og uden Erfaring, at de skulde gaa tilbage til Jackson County? Der maa først gjøres en Forberedelse her, og det vil ikke forundre mig, naar dette Folks Præsidentskab formedelst Herrens Aands Paavirkning siger til os, at vi skulle praktisere denne højere Lov med Hensyn til vore Ejendomme.

Herren ønsker, hvad der angaar Rigdom og Gods, at betage enhver Mand og Kvinde Magten til at hæve sig over deres Broder eller Søster, og vil gjøre dem lige — ikke ved lige Deling af deres Gods, men ved Forvaltningsprincipet. Dette vil holde dem paa et lige Standpunkt. De kunne ikke paa nogen Maade blive ulige; thi det er udenfor deres Magt at blive det. Hvis en Mand taber Alt, hvad han har ved Ildsvaade, eller alle hans Kreaturer skulle dø, da er det et Faktum, at han alligevel er ligesaa rig som de Andre, netop fordi han er en Forvalter. Han ejer Intet, de heller ikke. „Men," spørger En, „skulle vi aldrig blive Ejere af Noget?" Jo, thi ligesom vi nu se Børn virke for deres Fader, som alligevel betragter dem som Indehavere af sit Gods for en vis Tid, saaledes er det ogsaa med de Sidste-Dages Hellige. De skulle være Husholdere til at begynde med, men Tiden vil komme, da de skulle faa deres Arv. Aabenbaringen siger os, naar den Tid skal komme.

Naar den syvende Engel lader sin Basun lyde, og efterat Folket har be-

staaet Prøven i deres Forvaltningsskab, og naar Jesus kommer i sin Herlighed, da skulle de modtage deres Arv og være lige med ham. Som Følge heraf var det ikke noget Vidnesbyrd til Abraham, Isak og Jakob, at de, fordi Herren havde forjættet dem Kanans Land, skulde tage det i Besiddelse samme Dag', Forjættelsen var givet. Nej, de maatte prøves en Tid for at vise deres Værdighed, indtil den Tid kom, da de skulde komme frem af deres Grave, og Jorden skulde blive forandret og renset fra Forbandelser, da skulde de erholde deres Arv. Saaledes vil det ogsaa ske med de Sidste-Dages Hellige. Herren sagde den 2den Januar 1831:

„Jeg har besluttet at give Eder et Forjættelsens Land, paa hvilket der ikke skal være nogen Forbandelse, naar Herren kommer. Se, dette er min Pagt med Eder: I skulle annamme det som en Arv, medens Jorden staar, og derefter skulle I eje det i al Evighed, og det skal aldrig forgaa."

Meningen hermed var ikke, at vi skulde komme i Besiddelse af denne Forjættelse dengang eller i 1831; men naar vi havde vist, at vi vare vise Husholdere og havde gjort Regnskab for vort Forvaltningsskab og vare antagne, da skulde vi erholde vor Arv — ikke for Tid alene, men i al Evighed, Amen.

Tale af Ældste Erastus Snow,

afholdt i Salt Lake City, den 14de Septbr. 1873.

„Men det skal ske i de sidste Dage da skal Herrens Hus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøjet over Højene, og alle Hedninge skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle gaa og sige: Kom og lad os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem. Og han skal dømme blandt mange Folk og straffe stærke Hedninge indtil langt fraliggende Steder; og de skulle sammenslaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke mer lære at føre Krig. Men de skulle bo, hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, og der skal Ingen forfærde dem; thi den Herre Zebaoths Mund har talet det. Og alle Folk vandre hver i sin Guds Navn, men vi, vi skulle vandre i Herren vor Guds Navn, evindelig og altid. Paa den samme Dag, siger Herren, vil jeg sanke hende, som halter, og samle hende, som er fordreven, og den jeg har handlet ilde med. Og jeg vil gjøre hende, som halter, til at blive tilovers, og hende, som er langt hen fordreven, til et stærkt Folk; og Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg fra nu og indtil Evighed" — Micha 4, 1 8.

Jeg har læst dette Skriftsted for Tilhørerne, som for største Delen vistnok tro som jeg, nemlig, at det er en Profeti, som direkte angaar de sidste Tider og denne Dag og Tidsalder, som

nu skrider ind over Jorden. I de jødiske Skrifter gives der mange Ting, hvis Opfyldelse er bleven en Del af Historien. Men der ere mange andre Ting, som ere talte ved Herrens Mund gjennem hans Tjenere, Profeterne, og som endnu staa uopfyldte. Det er et Punkt af væsentlig Vigtighed til mig at være istand til at skjelne de Ting, der ere aabenbarede af Herren, der henhøre til Fremtiden, og som endnu ikke ere opfyldte. Han aabenbarede paa Forhaand til Slægten i Noa Dage, om Syndflodens Komme og gav dem en timelig Advarsel ved sin Tjener, som han udsendte blandt dem til at kalde dem til Omvendelse fra deres Synder, og til at forberede sig til det, som skulde komme over Jorden. Han forudsagde Abraham den Trældom, som hans Sæd skulde gjennemgaa i Egyptens Land, om deres endelige Udfrielse ved Moses og om deres Nedsættelse i det forjættede Land, Kanan. Moses og andre Profeter, opreiste efter ham, forudsagde de Velsignelser, som formedelst Tro og Lydighed skulde komme over Israels Børn, samt de Plager og Straffedomme, de vilde blive underlagte, dersom de vare vantro og ulydige. Hvo som vil læse Mose Profetier, der indeholdes i femte Mosebog, fra det 28de til det 33te Kapitel, vil dér tydelig bemærke de store Tildragelser i Abrahams Efterkommeres Historie, fra de Dage indtil Tiden, da de skulde annamme deres forjættede Arv, som hentydes til i det Kapitel, der er anført af Profeten Micha. Alle disse store Tildragelser have været profeterede eller forudforkyndte paa en meget tydelig og bestemt Maade, og ingen ere mer klare, end de, der ere af Moses, da han stod som Leder for Israels Børn.

Herrens Handlemaade med den menneskelige Familie har altid været Gjenstand for Profeti og Aabenbaring, og især delesheb har dette været Tilfældet med Sems Efterkommere samt med Abrahams, Isaks og Jakobs Afkom, og ikke alene med Ejendomsfolket, men med alle Nationer, med hvilke de vare forbundne og med hvilke de mer eller mindre stode i Samfund. Alle Ting desangaaende have været Gjenstand for Profeti, men selve Profetiens Byrde fra Verdens Begyndelse og ned til nærværende Tid synes at skulle komme over vore Dage — hvilke ere alle Tings Gjenoprettelsestid, som saa ofte er bleven omtalt af Herrens Profeter. Ved at læse Apostlenes Gjerninger, 3die Kap., finde vi, at da Petrus talte til de forundrede Jøder, der havde forsamlet sig ved den Lejlighed, da han helbredede den Lamme i Tempelporten, hentydede han til Kristus, hvem de havde korsfæstet, og hvem Faderen havde oprejst fra de Døde, til hvilket de (Petrus og Johannes) vare Vidner, og sagde dem, at den samme Kristus var optagen til Himlen, hvor han vilde forblive ved Faderens højre Haand, indtil alle Tings Gjenoprettelse, som omtalt ved Profeterne fra Verdens Begyndelse. Da vilde han, Jesus, igjen komme ned paa Jorden. Fra dette Skriftsted lære vi, at Petrus og hans Brødre Apostlene forstode Lærdommen om alle Tings Gjenoprettelse, og at dette skulde finde Sted i de sidste Dage til Forberedelse for Frelserens anden Tilkommelse.

Dette var Noget, som angik saavel Englene som Profeterne. Vi læse i det første Kap., Apostlenes Gjerninger, at Jesus ledte sine Disciple til Oliebjerget, hvor han opløftede sine Hænder og velsignede dem; og idet han var iførd med at give dem deres sidste Hverv — at gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen og døbe dem i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands

Navn, blev han optagen i en Sky for deres Øjne. Og som de stode og stirrede op mod Himlen efter ham, stode to Engle hos dem, klædte i hvide Klæder. Disse sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himlen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himlen, skal komme igjen saaledes som I have seet ham fare til Himlen."

Tiden for alle Tings Gjenoprettelse har ikke alene været en Gjenstand til Betragtning for Englene, Profeterne og Apostlene, men til alle Hellige, hvis Forstand har været oplyst formedelst Aabenbaringens Aand fra det Høje. Kapitlet, som jeg har læst hos Profeten Micha, henfører denne Tid til de sidste Dage, og det dér Omhandlede er maaske lidt mer tydelig og bestemt end de andre Profetier. Skriftstedet lyder saaledes: „I de sidste Dage skal Herrens Hus's Bjerg være beredt paa Bjergenes Toppe og det skal ophøjes over Højene, og mange Folk skulle løbe dertil." „Herrens Hus's Bjerg!" Dette var et særegent Udtryk og var anvendt af Profeterne, fordi det var en meget almindelig Talemaade blandt Israel i Davids og i Profeternes Dage, flere hundrede Aar efter ham; thi idet de tale om Bjerget Moria, paa hvilket Salomons Tempel var bygget, benævne de det „Herrens Hus's Bjerg". Moria er en Høj i Jerusalem, paa hvilken David anlagde Grunden til Templet, som Salomon lod bygge, og dette Sted blev benævnet „Herrens Hus's Bjerg". Dette Tempel undergik flere Ødelæggelser af Hedningene, som til forskjellige Tider gjorde Indfald blandt Israel, men det blev istandsat og bevaredes i god Stand til Frelserens Dage. Dog medens han var paa Jorden, forudsagde han dets totale Ødelæggelse formedelst Folkenes Vantro. Han sagde (Matth. 24, 2), at Tiden skulde komme, da der ikke skulde lades Sten paa Sten tilbage paa Templet. Profeten Micha forudsagde det samme. „Hører dog dette, I Hoveder i Jakobs Hus og I Fyrster i Israels Hus! I som have Vederstyggelighed til Dom og forvende alt det, som er Ret! Hver, som bygger Zion med Blod og Jerusalem med Uret! Dens Hoveder dømme for Skjænk, og dens Præster lære for Betaling, og dens Profeter spaa for Penge, dog forlade de sig fast paa Herren, sigende: er ikke Herren midt blandt os? Der skal ikke komme Ulykke over os. Derfor skal Zion pløjes som en Ager for Eders Skyld, og Jerusalem blive til Stenhobe, og Husets Bjerg til Høje i en Skov" (3, 9).

Denne sidste Forudsigelse er bleven bogstavelig opfyldt. Historien beretter, at Jerusalem er bleven til Stenhobe og Ruiner, Herrens Hus's Bjerg er forvandlet til Høje i en Skov og er bleven pløjet som en Mark. Det er en historisk Kjendsgjerning, at selve Grunden til det underfulde Tempel har været pløjet som en Ager, og dets Ødelæggelse var saa fuldstændig, at ikke en eneste Sten af Grundvolden blev ladt tilbage. Og paa det at der ikke skulde være det mindste Spor levnet, til hvilket Jøderne kunde klynge sig, lod den romerske Kejser Plovmanden gaa over Grunden, og paa denne Maade skete det, at baade Profetens og Frelserens Ord gik i bogstavelig Opfyldelse. Denne Forbandelse og Ødelæggelse var forudsagt og blev udøst over Folket, og tilsidst bleve de adspredte og fordrevne, ene og alene grundet paa deres Kongers, Dommeres og deres egen Fordærvelse og Ugudelighed. Men det skal ske i de sidste Dage, siger Herren ved Micha, at Herrens Hus's Bjerg skal beredes paa Bjergene og ophøjes over Højene, og mange Folk skulle løbe dertil.

Her er en Forjættelse, til hvilken Israels Hus kan fæste deres Tillid, thi Herren vil ikke for bestandig skjule sit Ansigt for sit Folk; men han vil udvælge et Sted, som omtalt, og dér skal hans Hus opbygges, og Folk fra alle Nationer skulle rejse dertil.

Dette Herrens Hus's Bjerg, som skal grundlægges paa Bjergenes Toppe synes for Profetens Blik at være beliggende paa et ganske afvigende Sted til det, hvor det Herrens Hus i gamle Dage var beliggende, nemlig paa Jerusalems Høj. Huset i de sidste Dage, siger Profeten, skal ligge paa „Bjergenes Toppe“ Læg Mærke til dette Udtryk, ikke paa Toppen af ét Bjerg, ejheller paa Toppen af det højeste Bjerg, men paa Bjergenes Toppe — Flertalsformen er her anvendt. Med andre Ord: Det skal være beliggende i Midten af de høje Steder paa Jorden, ikke ved Havets Kyster; thi naar vi tale om Bjerge paa Jordens Overflade, mene vi Forhøjninger, der ere ophøjede over Havfladen.

Herrens Hus's Bjerg skal beredes paa Bjergenes Toppe i de sidste Dage, og Folk skulle løbe dertil fra alle Nationer. Og hvorfor? Hvad vil være Hensigten og Øjemedet med deres Udvandring fra Nationerne? De skulle sige: Kom, lad os gaa op til Herrens Hus's Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at vi maa lære om hans Veje og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem. Af dette se vi Øjemedet for Folkenes Udvandring. De ville drage op til Herrens Hus's Bjerg for at lære om hans Veje, paa det de maa vandre paa hans Stier. Og Herren skal dømme blandt mange Folk, siger Micha, og straffe stærke Hedninge indtil langt fraliggende Steder, og de skulle sammenslaa deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd mod et andet, og de skulle ikke mer lære at føre Krig — Jeg vil sanke hende, som halter, og samle hende, som er fordreven, og den jeg har handlet ilde med, ja, endog den udvalgte Abrahams Sæd, Israels Hus, som har været adspredt og fordreven. — Jeg vil indsamle hende, som var adspredt, og som var langt hen fordreven og gjøre hende til et stærkt Folk; og Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg fra nu og indtil Evighed.

Esaias bruger næsten det samme Sprog i sit andet Kap. Ezekiel har i sit 37te Kap. anvendt et lignende Sprog, idet han forudsiger Gjenoprettelsen af Israels Hus og Indsamlingen af Guds Folk, at Herren skal regjere over dem, og at et Fredsherredømme skal blive oprettet paa Jorden.

At denne og andre Profetier af lignende Karakter endnu staa uopfyldte maa synes indlysende til enhver tænkende Sjæl; thi siden disse Profetier vare givne, har der aldrig været en Tid, i hvilken Nationerne sammenslog deres Sværd til Hakker, deres Spyd til Segle, levede i fuldkommen Fred med hverandre og vandrede paa Herrens Veje. Men Profeterne have forudsagt, at en saadan Tid skal komme. De samme Ting bleve forkyndte af Frelseren og af Englene, som forjættede hans anden Tilkommelse. Mærk Eder Øjemedet med Indsamlingen — Nationerne skulle sige: „Lad os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at vi maa lære om hans Veje og vandre paa hans Stier.“ Hvorledes vil dette ske? Ved at Loven udgaar af Zion og Herrens Ord af Jerusalem. Paa hvilken Maade kan det opfyldes, medmindre Herren aabenbarer sig til sit Folk og taler i deres Midte som i gamle

Dage, ved sin egen og sine Profeters Røst, ved Aabenbaringens Aand og ved Administration af Engle?

Jeg er vidende om, at mange Folk i vor Tid forsøge paa at give Bibelens Profetier en mystisk Forklaring, og at der er en Hang hos dem til at forvanske den ligefremme og klare Mening af Profeternes Udsagn og give dem en egen Udlæggelse. Men Apostlen Petrus siger i sit andet Brev, første Kap., at ingen Profeti i Skriften kan udlægges af sig selv; thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Hellig-Aand. Paa det de maa være istand til at forstaa Profetierne, formaner Apostlen sine Brødre til at give Agt paa dem som paa et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenrøden oprinder i deres Hjerter.

Det er Sandhed, at Profeterne have fortalt os om Drømme og Syner, som de have havt, og i nogle Tilfælde har Herren forklaret og udlagt dem, og som saadanne ere de overgivne til os; men hvor han ikke har fundet Behag i at give nogen Forklaring, dér maa vi standse til dette Sted; thi det hører ikke Menneskene til, at give dem nogen egen Udlæggelse. Det er skrevet: „Udlæggelse hører Herren til“, og hvor det har behaget ham at fortolke, tilkommer det os at annamme det som det er, og hvor det ikke har behaget ham at gjøre saa, er det for os at vente til dette sker og ikke forsøge paa at paatvinge Menneskeslægten vore egne Fortolkninger af, hvad Herren har aabenbaret. Hvor ligefremme Forudsigelser ere nedskrevne, tilkommer det os at forstaa disse i Lighed med andre Forfatteres Værker — nemlig ifølge den klare og tydelige Mening af Sproget.

Hvorledes, vil jeg igjen spørge, kunne disse Profetier blive opfyldte i de sidste Dage, medmindre Herren igjen taler fra Himlen? Hvor skal Herrens Hus's Bjerg blive beredt paa Bjergenes Toppe, hvis ikke Herren tilkjendegiver hvor han han vil oprette sit Hus og sit Zion i de sidste Dage? Paa hvilken Maade vil det ske, at Loven skal udgaa af Zion og Herrens Ord af Jerusalem, dersom ikke Gud nu ligesom fordum taler fra Himlen?

Som Sidste-Dages Hellige annamme vi de gamle Profeters Ord og tro, at de ville gaa i bogstavelig Opfyldelse. Er Jerusalem paa en bogstavelig Maade bleven til Stenhobe? Kom Abrahams Sæd paa en bogstavelig Maade i Trældom under Egypterne? Bleve de bogstavelig befriede og bragte ud fra dette Land ved en stærk Haand og stor Kraft? Førte Herren dem paa en bogstavelig Maade til Kanans Land, hvilket han havde forjættet til Abraham? Ere de bogstavelig blevne opbrudte og fordrevne fra dette Land? Blev Frelseren paa bogstavelig Vis, som forudsagt ved Profeten, født af en Jomfru? Led han paa en bogstavelig Maade for vore Synder, og maatte han undergaa Alt, som var profeteret? Kastede hans Fjender Lod om hans Kjortel, og delte de hans Klæder, ifølge Ordet? Blev Faarehyrden paa bogstavelig Vis slaaet og Faarene adspredte, da Jesus blev korsfæstet? Ja, i alle disse Punkter, beretter Historien om den mest nøjagtige og bogstavelige Opfyldelse af disse Profetier. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Januar.

Fordomme mod Guds Folk.

De mest sælsomme Idéer vare for nogle Aar siden antagne om de Sidste-Dages Hellige — om deres Gudsdyrkelse og deres Levemaade i Utah. Til en vis Grad have disse egne mangeartede Meninger nu undergaaet en Forandring. I de sidste Aar, grundet paa en let og mer direkte Kommunikation med de Helliges Indsamlingssted og Folket selv, har en Omvæltning fundet Sted med Hensyn til Menneskenes Anskuelser angaaende „Mormonernes" Tro og Levevis; og som en naturlig Følge heraf, har Fordommen, som tidligere existerede mod dem, antaget en mildere Karakter. Til en Tid existerede der i mange Dele af de Forenede Stater — og Folkets Uvidenhed dersteds var mindre undskyldelig end deres Uvidenhed, som levede i andre og mer fjerntfraliggende Lande — den mest bitre Fordom mod „Mormonerne", som de dengang vare og endnu ere paa en foragtelig Maade benævnte. De vare af nogle Daarer antagne for en Klasse af Dødelige af et ualmindeligt Udseende og ganske forskjellige fra andre Folk. Denne tossede Uvidenhed er dog nu til en væsentlig Grad bleven forjaget fra en stor Del af vore Medmenneskers Sind; og det er i Almindelighed antaget, at „Mormonerne" i fysisk Henseende ere lig andre Folk og begavede med de for Menneskeslægten almindelige Egenskaber. Dog, uagtet de nu ere mer bekjendte og antagne for i Udseende at have Lighed med andre menneskelige Væsener, ere de ikke desmindre anseede som manglende i andre Retninger, — nemlig med Hensyn til Moralen og Religionen.

Det er i disse Punkter, at Menneskeslægten, som hylder denne Anskuelse, ere fordomsfulde mod „Mormonerne". Hvis de, der ere blevne bedre bekjendte med dette Folk, og som følgelig deraf have maattet tilstaa, at de ere begavede med almindelige menneskelige Egenskaber, havde søgt at gjøre sig familiære med „Mormonernes" moralske og religiøse Tilstand, vilde de snarlig have opdaget, at omendskjøndt de fra et fysisk Standpunkt betragtet vare lig andre Mennesker, stode de dog i moralsk og religiøs Henseende langt over Resten af Menneskeslægten.

Fordomme ere Resultatet af Uvidenhed; og som Følge af, at Menneskene ikke have nogen Kundskab angaaende de Sidste-Dages Helliges Anskuelser, hvadenten det er formedelst en afgjort Uvillie mod at kjende dem eller grundet paa Mangel af Lejlighed til at tilegne sig denne Kundskab, ere de saaledes stillede, at de faa et fejlagtigt Indtryk og en falsk Idé angaaende de Helliges Levevis. Det har aldrig været nogen let Sag at gjøre Kristi Evangelium eller dem, som tro derpaa, populære i Verden, men som en Modsætning hertil have Guds Tjenere maattet stride med Fordomme, som ere rejste mod Sandheden formedelst Uvidenhed og Tilbøjelighed til „at tro Løgn", som Paulus omtaler.

Der gives ingen retfærdig Aarsag, hvorfor Folk i dette eller i noget andet Land skulde se hen til de Sidste-Dages Hellige med endog den mindste Grad af Fordomme; thi denne Kirkes Ældster have anvendt deres yderste Flid og Nidkjærhed for at forjage Folkets fejlagtige Anskuelser og oplyse den Uvidende og Fejlunderrettede angaaende de Helliges Tro og Lærdomme. Aar efter Aar blive gudfrygtige Mænd, bekjendte for deres ærlige Rygte og strenge Moralitet, udsendte fra Utah for at udsprede Evangeliets Lærdomme og tilintetgjøre de falske Rygter og taabelige Fordomme og Begreber, der ere opstaaede mod Zions Indvaanere. Understøttede af de indskrænkede Hjælpekilder, som staa til deres Raadighed, og efter de dem omgivne Omstændigheder, have de, naar Lejlighed gaves, forkyndt og fortsætte endnu at forkynde, hvad de ere overbeviste om er den evige Sandheds Principer. Omendskjøndt deres Tale ikke er bleven hørt i de store og prægtige Haller og af aristokratiske og lærde Forsamlinger, og uagtet ingen Kirker ere opførte til deres Brug eller til Ære for deres Sag, er dog ikke dette grundet paa deres Uvillie mod at afbenytte slige Lejligheder, hvorved de kunde have Anledning til at udsprede Kundskab om deres Lærdomme; men Grunden er den, at en saadan Lejlighed er dem betagen, og fordi de mægtige og lærde Klasser i Samfundet ere uvillige til at lytte til de simple og ligefremme Sandheder, som blive fremførte af disse ringe og uanseede Mænd.

Saavidt der gaves Lejlighed, og de foragtede og miskjendte Sidste-Dages Helliges Evner og Midler strakte til, har altid en Nidkjærhed, der i Alvor og Hengivenhed langt overgik disse Mænds, der vare Oprettere af menneskelige Systemer, uagtet deres Indflydelse, Midler og andre Goder, som laa indenfor deres Omraade, udmærket vore Ældsters Bestræbelser i at udsprede de himmelske Principer. Ingen anden Religion kunde have udstaaet en saadan heftig Modstand, som den de Hellige mødte, da deres hellige Troes første Principer bleve, ved Josef Smith og andre af Herrens Tjenere, tilbudte Verden. Den Opposition, som mødte de Hellige og deres Religion, medens Profeten Josef levede, har aldrig ophørt og vil aldrig ophøre, saalænge Sandhed og Vildfarelse existere paa Jorden. Striden mellem disse to Parter vil ikke ende, forend Satans Magt over Menneskenes Sind ophører. Af dette maa vi derfor forvente, at saalænge Vildfarelser herske i Menneskenes Hjerter, ville Fordomme fortsætte i Tilværelsen og den Allerhøjestes Hellige blive miskjendte og foragtede.

Til Slutning ville vi anføre til Lys og Opmuntring for dem, som paa Grund af falske Begreber skulde nære Fordomme mod de Hellige, følgende Ord af Profeten: „Dersom Nogen giver Svar før han hører, da er det ham en Daarlighed og Skam." (Ordspr. 18, 13).

Ifølge Meddelelse fra Utah ere Præsident Brigham Young og hans første Raadgiver G. A. Smith rejste til den sydlige Del af Territoriet, St. George, hvor de skulle opholde sig under den kolde Vintersæson.

Korrespondance.

Amerika.

Spring City, den 24de Novbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen og Medhjælper John Frantzen.

Kjære Brødre.

Efter saa lang Taushed fra min Side, tager jeg Pennen for at nedskrive nogle af mine Tanker til Eder og berøre den Sag, hvilken vi have den Ære at forsvare. For nogle Uger siden erholdt jeg en lang og meget interessant Meddelelse fra Broder Frantzen, hvilken jeg forsømte at besvare i det Samme, men var ikke desmindre glad ved at høre om Eders lykkelige Ankomst til Eders Arbejdsmark, og at I vare ved en god Helbred.

Eders Familier ere for det Nærværende alle vel, og jeg tror, at de befinde sig i det Hele taget bedre, end man kunde vente. Dog, Broder Larsen har mistet sit lille Barn, som var sygeligt, førend han rejste, hvilken sørgelige Hændelse han udentvivl er bleven underrettet om længe før nu. Et sødt, lille Barn, som hun laa og smilede! Hun blev ledsaget til sit sidste jordiske Hvilested af mange sørgende Venner.

Den hæderlige og ansvarlige Stilling, De indehaver, ved at præsidere over de Hellige i Midten af en Familie eller Gruppe af Nationer, hvis fordums Historie retteligen har talt dem blandt de Berømte, kan ikke fejle i at indgyde Dem en klar Opfatning med Hensyn til den Forpligtelse, der paahviler Dem, i at forkynde Evangeliet til den skandinaviske Nation med den Dygtighed og Bestemthed, Troskab og Udholdenhed, som kan sikre Frelse til Mange, og saaledes krone Deres Arbejde med en overmaade stor Belønning.

Vi ere ikke i dette Aar i nogen særlig Grad blevne besværede af Bjergenes „Røde Mænd". Vort Korn, omendskjøndt let, er ikke desmindre overflødig til at møde Folkenes Fornødenheder. En del Sygdom har grasseret blandt vore Børn, fem have været syge, af hvilke de tre endnu lide, men som vi haabe gaa fremad til Bedring. Disse Dage ere Sygdommens, Pestilentsens og Dødens Tid. Koleraen tilligemed den Gule Feber have grasseret meget ødelæggende i de østlige Stater. Ildebrande, Oversvømmelse, Orkaner, Uvejr og Hvirvelvinde have i en voldsom Grad hærjet vort Land, siden De forlod Hjemmet; og i Sandhed, det synes at have været et Gjengjældelses Aar for Zions Modstandere.

Omendskjøndt det er populært nutildags at lade Haant om, hvad Verden behager at kalde „Mormonisme", og at fremføre dens Forsvarere for Forhaanelse og Foragt — at udarbejde Love til Undertrykkelse af et uskyldigt og stræbsomt Folk, som have valgt deres Tro som en Grundvold for deres Haab hinsides Graven, saa vil denne ondskabsfulde og undertrykkende Fremgangsmaade dog ikke skade dem, men tvertimod komme over Hovedet paa Gjerningsmændene med en Kraft og Styrke, der vil bringe dem til at bede Bjergene at falde over sig. Mørket regjerer; og denne Verdens Fyrste har den direkte Styrelse over Nationerne. Dog Livets Fyrste regjerer, omend indirekte, saa dog med en stærkere Arm. Herrens Finger har ganske mildt

rørt ved denne Verdens Gud i Amerika, og har bragt ham til at visne. Landets store finantsielle Institutioner ere næsten exploderede og have faaet et temmelig alvorligt Stød.

Bedrageri og Underslæb, Tyveri og Skurkestreger er Dagens Orden blandt de høje Cirkler. Skurke og Forførere tiltage i en gruopvækkende Grad. Kjæltringstreger af enhver Slags florere og bliver mer og mer populær i baade Statsstyrelsen og i den finantsielle Verden. Alle disse Ting skulde være et Bevis for de Hellige, at Tiden nærmer sig; og de tale til os med Tordenstemme: „Vær ogsaa I rede; thi Herrens Engel har udtømt sin Skaal over Dyrets Afkom, og dets Rige er fuldt af Mørke. Men velsignede ere de Sagtmodige, paa hvis Hjerter Evangeliets Sandhed virker med større Kraft, end de høje Raab fra en ugudelig og formørket Generation.

Herren har sendt Evangeliet for at uddrage fra Verden de Oprigtige, og har indsat Eder som sine Agenter og Befuldmægtigede til at forsvare dets værdifulde Rettigheder.

Jeg vil afgive mit Vidnesbyrd til disse højtidelige og vigtige Sandheder. Jeg ved, at Herren talte fra Himlen til sin Tjener, Josef Smith, og overgav ham, ved en Engels Betjening, Nøglerne til sit Rige, hvilke ogsaa bleve bekræftede paa Brigham Young, som endnu lever som et trofast Vidne om Kongernes Konge og Herrernes Herre til Fylden af det evige Evangelium. Og paa forskjellige Maader har Herren sendt og betegnet mig disse Sandheder; og uagtet mit Livs Strøm nu begynder at falde, føler jeg det som min Pligt at bære dette mit ydmyge Vidnesbyrd til mine Medmenneskers Gavn og Frelse.

Altid erindrende Eder i mine Bønner, forbliver jeg Eders mest trofaste Broder i Evangeliet.

Orson Hyde.

Konferencemødet i Kjøbenhavn,

den 15de og 16de November 1873.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Eftmdg. Kl. 2 i vor gamle Forsamlingssal paa Nørrebro. Følgende Zionsbrødre vare nærværende: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsidenterne C. F. Schade, N. Anderson og P. C. Christensen, Ældsterne J. Hansen, C. Winge, P. C. Geertsen og J. Anderson; P. C. Carstensen, Præsident, og P. O. Hansen, omrejsende Ældste i Kjøbenhavn Konference, samt Ældsterne J. Frantzen og H. K. Olsen, Medhjælpere paa Kontoret. Ikke ret Mange vare tilstede ved den første Forsamling. Missionærerne indgave deres Rapporter. Tilstanden var god, og de Hellige vare i Almindelighed nidkjære i at efterleve Herrens Love. Evangeliet havde havt god Fremgang; mange gode Forsamlinger vare afholdte baade blandt Hellige og Fremmede, og en hel Del Skrifter og Bøger vare solgte. Ingen Forfølgelse,

værd Omtale, havde virket forstyrrende i Brødrenes forskjellige Missionsmarker. Øvrighederne vare for det Meste humane og lode Evangeliets Forkyndere have fri og uhindret Fremgang. Missionærerne følte stor Glæde over at være beskikkede som Sandhedens Budbærere og ønskede at fortsætte med Udbredelsen af denne store og ophøjede Gjerning. Flere unge Brødre bleve kaldte til at missionære i den kommende Vinter, og der næredes godt Haab om, at de ved Herrens Hjælp skulde være istand til at udbrede meget Lys og Kundskab blandt vore Medmennesker, som dvæle i Mørket angaaende Herrens herlige Frelsningsplan.

Om Aftenen Kl. 8. De resterende Missionærer berettede om deres Missionsvirksomhed, og Brødrene talte Livets og Saliggjørelsens Ord til de Forsamlede, som følte sig meget opbyggede.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Konferencen i Morskabstheatret paa Frederiksberg, ved hvilken Lejlighed en talrig Skare Fremmede havde indfundet sig. Det foresloges at opholde det præsiderende Prøstedømme baade i Zion og i Adspredelsen, samt at de Hellige skulde opholde hverandre indbyrdes i deres Tro og Forbønner. Dette Forslag blev enstemmig vedtaget. Derpaa talte Brødrene og vidnede i kraftige Ord angaaende Oprettelsen af Herrens Gjerning i denne sidste og store Uddeling. Der hentydedes til Menneskenes mangehaande forvildede Læresætninger, som alle tjene til at føre dem bort fra Herren, deres Gud. Jordens Beboere bekjende, at de tro og tilbede et Væsen, som de benævne Gud, men hvad Begreb have de angaaende denne deres Gud? Deres Tro med Hensyn til Herrens Skikkelse var aldeles i absolut Modsætning til Bibelens Lærdomme; thi den lærer ikke, som de Skriftkloge nutildags, „at Gud er en Aand, som ikke kan afbildes i nogen menneskelig Lignelse," men den siger, at vore første Forældre, Adam og Eva, vare dannede i vor himmelske Faders Billede (1. Moseb. 5, 1). Paulus siger (Hebr. 1, 3.), at Kristus er Guds Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede. Frelseren siger til Filippus ved en vis Lejlighed: „Hvo mig haver seet, haver seet Faderen; hvorledes siger Du da: vis os Faderen." (Joh. 14, 9). Den hellige Skrift siger, at Gud har Øjne, at han har Fødder — „thi Jorden er hans Fodskammel," at han har en højre Haand, og at Frelseren sidder ved denne. De have kun en taabelig Formodning, som er bygget paa de ligefrem unaturlige Principer. Deres Haab angaaende det tilkommende Liv er dem selv en en Gaade og noget, som er ganske uforklarlig. Herrens aabenbarede Evangelium skal bevirke store Undere i denne Tid og Slægt. Det skal ifølge Frelserens Vidnesbyrd (Matth. 24, 14), forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; og naar det er bleven udbredt blandt vore Medmennesker i alle Nationer, og de have havt Lejlighed til at annamme eller forkaste det, da vil Enden komme. Israel, som idag leve adspredte blandt de forskjellige Folkeslag paa Jorden, skulle høre Herrens Tjenere, naar de blive sendte til dem; de skulle tro, at Gud har aabenbaret sig til Slægten og gjenskjænket Frelsningsplanen; de skulle adlyde Sandhedens Principer; de skulle blive indsamlede til det af Herren til Josef forjættede Arveland; de skulle opbygge Zion, som skal være et Opholdssted for de Rene af Hjertet, og de skulle berede et Tempel for Kristus til hans anden Tilkommelse. Zions Indvaanere skulle kjendes paa deres Enhed og indbyrdes gode Forstaaelse, saavel i aandelige som i timelige Anliggender. Zion skal voxe og til-

tage, hendes Indbyggere skulle blive til en Mangfoldighed og en Skræk for alle Nationer paa Jorden, Hedningenes mægtige Hære skulle i en vis Periode drage op til Krig med hende, men de skulle blive slagne; thi Herren vil være naadig mod sit Folk, og føre Zions Krige. Dagene ere allerede komne, da den Profeti gaar i Opfyldelse, som siger: „Og det skal ske i de sidste Dage, da skal Herrens Hus's Bjerg være beredt ovenpaa Bjergene og ophøjes over Højene, og alle Hedninge skulle løbe dertil. Og mange Folk skulle sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem." Den Tid skal komme, da Israels Børn, som førtes til Nordenland, skulle komme frem, og Isbjergene skulle smelte for deres Blik. Dog dette er en Kundskab, som er ganske ubekjendt for vore Medmennesker. De ere uvidende med Hensyn til disse ti Stammer, der bleve førte til disse nordlige Regioner ved Herrens Profeter.

Herrens Velsignelser have været rigelig udøste over de Sidste-Dages Hellige; og vi burde som et Folk, der staar i Samfund med ham, søge til at paaskjønne hans Godhed. Hans Hellige have opdyrket en Ørken i det fjerne Vesten til hvilket Sted de ere indsamlede i Tusindvis fra Jordens Nationer. Vore Søskende i disse Lande leve under Trældommens Aag og ere ofte slemt forurettede af deres Medmennesker. Mange Arbejdsherrer ere saa fordomsfulde og hadske paa „Mormonismen", at de afskedige deres Arbejdere, naar det kommer til deres Kundskab, at disse ere i vort Samfund. En Mand havde saaledes aget en af vore Brødre ud af sin Tjeneste, fordi at denne var gaaet til Forsamling, istedetfor at arbejde paa Søndagen. Alle vore Søskende i Babylon skue med Længsel den Dag imøde, da de kunne blive udfriede derfra. Og Dagen vil visselig oprinde, da alle Herrens Trofaste skulle drage op til Zions fredelige Bjergegne for dér at leve under hans Beskyttelse og i Fred, medens den øvrige Verden, med Undtagelse af Jerusalem, imødegaar sine haarde Straffedomme. Nationerne vandre i Mørkets og Vantroens Baand. De kjende ikke Herren og hans Hensigter, og vandre formedelst denne deres Uvidenhed paa Randen af en dyb og forfærdelig Afgrund, hvori de tilsidst ville nedstyrte, dersom de ikke annamme Lyset. En stor Del af Menneskene ere Athejster, der tro, at hele Naturen styrer sig selv uden et højere og mægtigere Væsens Medvirkning. En sørgelig Masse ere bedaarede af og indhyllede i allehaande Fordomme og Traditioner, som de have nedarvet fra deres Forfædre; og disse er det overmaade vanskelig at overbevise om deres store Vildfarelse. De ere halsstarrige og fremsætte de mest urimelige Paastande angaaende deres Tro og Lærdomme; og Aarsagen for dette bestaar fornemmelig deri, at de ere tilfredse med hvad de have, og undlade derfor at søge til den rette Kilde til sand Kundskab. Der bleve gjorte flere interessante Bemærkninger med Hensyn til Forskjellen mellem Verdens Præster og Lærere og de Sidste-Dages Helliges. De Mænd, som blive beskikkede af de Sidste-Dages Hellige, udsendes blandt Nationerne uden Pung eller Taske. De blive kaldte fra deres forskjellige timelige Haandteringer til at gaa ud og bære Vidnesbyrd om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden, og de nyde ikke, som Verdens Gejstlige, en stor Løn for denne deres Virksomhed. Men Kristus sagde, at hans Disciple havde annammet

Evangeliet for intet, derfor skulde de ogsaa meddele det til deres Medmennesker uden Betaling. Der blev ved denne Konference fremlagt mange store og herlige Principer, men som vi her af Mangel paa Plads ikke vidtløftigere kunne udvikle. Tilhørerne vare meget opmærksomme, og Herrens Aand var i stor Fylde udgydt over Forsamlingen.

Konferencen sluttedes enstemmig til ubestemt Tid.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

De fire hundrede Mænd bleve ifølge Forlangende udsendte. Fredsdommeren lod en Del af dem marschere til Carthage og befalede dem at omringe Byen, da det var hans Hensigt at lade Nogle, mod hvilke han havde Arrestordre, arrestere, fordi de havde været delagtige i Mordbranden. Dog ved Undersøgelsen i Byen, fandt han, at de alle havde flygtet med Undtagelse af én. Dernæst sendte Fredsdommeren en Skrivelse til Pøbelen, som havde sammenrottet sig i den sydvestlige Del af Landet, under Levi Williams Kommando, hvori han beskrev dem de Forbrydelser de havde begaaet, og befalede dem til at ophøre med deres Ugjerninger og opgive sig i hans Hænder, paa det de kunde blive behandlede ifølge Lovens Bydende. Han befalede dem ogsaa at opgive de offentlige Vaaben, de havde i deres Besiddelse, og tilkjendegav, at han vilde afvente deres Svar, men dersom intet saadant indløb, vilde deres Taushed blive anseet som et Afslag, og de vilde have til at undergaa Folgerne.

Fredsdommerens bestemte Fremgangsmaade bevirkede Frygt blandt Pøbelen. Ikke alene dem, der boede i Carthage, mod hvilke han havde Arrestordre, men ogsaa de Skyldige fra andre Steder, flyede fra Provinsen med al mulig Hast.

Medens Fredsdommeren afventede Svar paa sin Skrivelse til Pøbelen, lod han sine Mænd i Carthage indsamle alle Vaaben, som tilhørte Staten, fra Byens Indvaanere. Netop som de vare ifærd med dette, indtraf en Hændelse, som vi ville beskrive, og som viser, at Fredsdommeren var en retfærdig og fintfølende Mand. To af Mændene, som skulde samle Vaabnene, handlede enten af Uvidenhed eller med fri Villie mod hans givne Ordre, idet de tilvendte sig tre Geværer, som vare Nogles private Ejendom; en af dem kom ogsaa i Trætte med en Dame og brugte et usømmeligt Sprog i hendes Nærværelse. For denne Opførsel, lod Fredsdommeren dem belægge med Arrest, satte Vagt over dem og lod dem derpaa sende hjem med Vanære. Geværerne bleve tilbageleverede til deres Ejermænd.

Den 20de September ankom fire Mænd fra Macomb, Hovedstaden i McDonough County, Illinois, til Nauvoo, som en Komité fra deres By, for at forhøre sig om det endnu var de

Sidste-Dages Helliges Hensigt, ifølge deres tidligere Forslag til Pøbelen, under Levi Williams Kommando, at forlade Staten, naar Foraaret kom. (Forts.)

Blandinger.

Ifølge Efterretninger fra Utah har Vinteren dér for omtrent 6 Uger siden sat ind med Sne og Frost. Enkelte Setlementer, særlig i den sydlige Del af Territoriet, ere blevne hærjede af haarde Snestorme, og paa sine Steder var Sneen indtil 2½ Fod dyb. Der berettes fra Kanarra den 12te December, at Præsident Young med Rejseselskab kun vare komne omtrent 2 eng. Mil fra dette Sted, da de paa Grund af Sneens Dybde ikke kunde fortsætte videre, men maatte vende tilbage. Indianerne ere fredsomme og venskabelige, men hungrige. Fred hersker allevegne blandt Zions Indvaanere, og Folkene ere lykkelige i Nydelsen af Herrens Velsignelser. En almindelig Fremgang er synlig i alle Dele af Utah.

Mr. George Q. Cannons Optagelse i Kongressen som Delegeret for Utah maa have været en drastisk Pille for Mr. Maxwell. Mr. Cannon blev antaget, med Polygami og Alt, af en ganske „overvældende Majoritet". Dette er hvad Millard Fillmore gjorde, da han beskikkede Brigham Young som Guvernør og gav lovlig Sanktion angaaende Tilværelsen af et Samfund, uden hvis aktive Bistand Pacific-Banen endnu vilde have været en haabløs Ting i Fremtiden. Omaha Herald.

En slet Mand er, ifølge Beecher, den Ting, som mindst savnes paa Jorden. En trofast Hund, som dør, savnes; en god og stolt Hest dør, ogsaa den savnes; Fuglenes Bortdragen fra os, naar Høsten kommer, er en Kilde til Vemod hos os; men om en daarlig og slet Person dør, for ham fældes ikke mange Taarer.

Til Underretning for Konferencepræsidenterne meddeles, at et nyt Oplag af Pagtens Bog er færdig.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.